

Sygn. akt **II AKa 181/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grzegorz Chojnowski
Sędziowie:	SA Stanisław Stankiewicz (spr.) SA Piotr Brodniak
Protokolant:	st. sekr. sądowy Jorella Atraszkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej delegowanej do Prokuratury Apelacyjnej Janiny Rzepińskiej

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2013 r. sprawy

K. R.

o wydanie wyroku łącznego

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

z dnia 28 czerwca 2013 r., sygn. akt II K 73/13

I. uchyla zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięcia umarzającego postępowanie, zawartego w punkcie II części dyspozytywnej i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu w Międzyrzeczu do ponownego rozpoznania,

II. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczoną wobec skazanego K. R. w punkcie I części dyspozytywnej karę łączną pozbawienia wolności obniża do lat 4 (czterech) i do tej kary odnosi rozstrzygnięcie zawarte w punkcie IV części dyspozytywnej,

III. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

IV. zwalnia skazanego w całości od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze i obciąża nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt **II AKa 181/13**

UZASADNIENIE

K. R. został skazany prawomocnymi wyrokami :

1) Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 20.12.1999r. w sprawie II K 503/99 za czyn z art. 278 § 3 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełniony w dniu 09.08.1999 r. - na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności,

2) Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 26.09.2000r. w sprawie II K 297/00 za:

- ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., popełniony w okresie 22.08.1998 - 07-08.01.2000 r. - na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności,

- ciąg przestępstw z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., popełniony w okresie listopad-grudzień 1999r. - na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym orzeczono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności,

3) Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 11.06.2001r. w sprawie II K 93/01 za czyny:

- z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w z. w zw. art. 11 § 2 k.k. popełniony w dniu 09.12.2000 r. - na karę 2 lat pozbawienia wolności,

- z art. 157 § 1 k.k. popełniony w dniu 05.12.2000r. - na karę 1 roku pozbawienia wolności,

- z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. popełniony w dniu 08.06.2000r. - na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym orzeczono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności,

4) Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 20.05.2003r. w sprawie II K 7/03 za czyn z art. 247 § 1 k.k., popełniony w okresie 11.10.2002r.-13.10.2002r. - na karę 1 roku pozbawienia wolności,

5) Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 05.04.2012r. w sprawie II K 391/11 za czyny:

- z art. 223 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 31.03.2011r. - na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- z art.190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 31.03.2011r. - na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności,

- z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 19.03.2011r. - na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym orzeczono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności,

6) Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 29.06.2012r. w sprawie II K 823/11 za czyn z art.158 § 1 k.k. zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 04.08.2011 r. - na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

7. Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 17.10.2012 r. w sprawie II K 736/11 za czyn z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 16.04.2011 r. - na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

8. Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 31.10.2012 r. w sprawie II K 79/12 za czyn z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 27.10.2011r. - na karę 1 roku pozbawienia wolności,

9. Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 09.11.2012r. w sprawie II K 305/12 za czyny:

- z art. 158 § 1 k.k. popełniony w dniu 10.12.2011r. - na karę 1 roku pozbawienia wolności,

- z art. 190 §1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 02.08.2011r. - na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym orzeczono karę łączną 1 roku pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim wyrokiem z dnia 28 czerwca 2013 r.:

I. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. wyroki opisane w pkt 5,6, 7, 8, 9 połączył i wymierzył skazanemu K. R. karę łączną 6 (sześć) lat pozbawienia wolności;

II. umorzył postępowanie w zakresie dotyczącym wyroków opisanych w pkt 1, 2, 3,4 III. pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach połączonych nie będące przedmiotem wydanego wyroku łącznego pozostawił do odrębnego wykonania;

IV. zaliczył na poczet kary łącznej 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności orzeczonej w pkt I niniejszego wyroku łącznego okres kary dotychczas odbytej od dnia 07.08.2012r. do dnia 28.06.2013r. oraz okres zatrzymania od 31.03.2011r. do dnia 01.04.2011 ze sprawy II K 391/11 Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu;

V. zwolnił skazanego od ponoszenia wydatków i obciążył nimi Skarb Państwa.

Apelację od wyroku złożył obrońca skazanego, który zaskarżył go w całości i zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego art. 85 k.k. oraz 86 § 1 k.k. poprzez niewłaściwe zastosowanie dyrektyw wymiaru kary łącznej dla połączonych wyroków i przyjęcie zasady asperacji zbliżonej do pełnej kumulacji zamiast zasady absorpcji względnie asperacji zbliżonej do absorpcji.
2. obrazę przepisów prawa materialnego art. 92 k.k. poprzez jego niewłaściwą wykładnię i odmówienie połączenia kar wymierzonych za czyny objęte wyrokiem Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 26.09.2000 r. w sprawie II K 297/00 oraz za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 §1 k.k. popełniony w dniu 8.06.2000 r. objęty wyrokiem Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 11.06.2001 r. w sprawie II K 93/01 pomimo że zachodziły ku temu ustawowe przesłanki;
3. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść zapadłego orzeczenia polegający na przyjęciu, że istnieje dalszy związek czasowy pomiędzy czynami podlegającymi ocenie w ramach połączonych wyroków;
4. art. 2 § 2, art. 5 § 1 i 2, art. 424 § 1 i § 2 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku bez wyjaśnienia wszystkich okoliczności rzutujących na końcowe rozstrzygnięcie, pominięcie określenia związku dyrektyw orzekania przy wymiarze kary łącznej z realiami faktycznymi w sprawie, poprzestanie na przytoczeniu ogólnych norm rządzących przyjęciem określonych zasad przy orzekaniu bez zestawienia i poparcia czy i które mają zastosowanie przy orzekaniu w sprawie K. R., uwzględnienie w uzasadnieniu wyroku okoliczności obciążających oskarżonego zamiast całokształtu ujawnionych okoliczności poprzedzony dogłębną analizą a więc i tych które je podważają;
5. rażąco niewspółmierność kary w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przestępstw, które popełnił skazany oraz w relacji do celów jakie kara ta winna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania.

Podnosząc powyższe zarzuty apelujący wniósł o:

1. uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania;
2. względnie zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wymierzenie w ramach połączonych kar, kary łącznej pozbawienia wolności w wysokości 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności w oparciu o zasadę absorpcji, ewentualnie o znaczne obniżenie wysokości kary łącznej wymierzonej w oparciu o zasadę aspiracji oraz zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez połączenie kar wymierzonych za czyny objęte wyrokiem Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 26.09.2000 r. w sprawie II K 297/00 oraz za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 §1 k.k. popełniony w dniu 8.06.2000 r. objęty wyrokiem Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 11.06.2001 r. w sprawie II K 93/01.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego okazała się częściowo zasadna.

Przede wszystkim obrońca skazanego we wniesionej apelacji trafnie podniósł, że Sąd Okręgowy, w punkcie II części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, na zasadzie art.572 k.p.k., wadliwie umorzył postępowanie w zakresie niektórych kar wynikających z wyroków jednostkowych, in concreto w punktach 2 i 3 komparycji. Z kolei kontrola instancyjna orzeczenia umarzającego postępowanie w sprawie o wyrok łączny nie może doprowadzić do jego zmiany przez wydanie wyroku łącznego przez sąd odwoławczy (vide wyrok SA w Warszawie z dnia 21.01.1997r., II AKA 458/96, OSA 1998/1/1). Z tego też powodu, nota bene zgodnie z wnioskiem prokuratora złożonym na rozprawie odwoławczej, zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięcia umarzającego postępowanie, zawartego w punkcie II jego

części dyspozytywnej należało uchylić, zaś sprawę w tym zakresie przekazać do ponownego rozpoznania sądowi rzeczowo i miejscowo właściwemu, tj. Sądowi Rejonowemu w Międzyrzeczu.

Wydaje się mianowicie, że w przypadku skazanego K. R. zachodziły warunki do wydania wyroku łącznego także w zakresie kar jednostkowych za czyny objęte wyrokiem Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 26 września 2000r., sygn. II K 297/00 oraz kary jednostkowej za czyn popełniony w dniu 8 czerwca 2000r., a objętej karą łączną w wyroku Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 11 czerwca 2001r., sygn. II K93/01. K. R. przed datą wydania wyroku Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu w sprawie II K 297/00 (dnia 26 września 2000r.), popełnił bowiem nie tylko przestępstwa objęte tymże wyrokiem, ale i przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w dniu 8 czerwca 2000r., za które został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 11 czerwca 2001r. (II K 93/01). W tej sytuacji kierując się treścią art. 85 k.k., który stanowi, że sąd orzeka karę łączną, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw „zanim zapadł pierwszy wyrok” i odnosząc ten zwrot do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego przestępstwa, stwierdzić należało, że w sprawie zaistniały wszystkie przesłanki pozwalające na orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności, co do kar objętych wskazanymi wyżej dwoma wyrokami. Możliwe było zatem przyjęcie, co zresztą dostrzegł też Sąd Okręgowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, jeszcze jednego realnego zbiegu przestępstw na który składają się przestępstwa objęte wyrokiem Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 26 września 2000r., sygn. II K 297/00 oraz czyn popełniony w dniu 8 czerwca 2000r., objęty wyrokiem Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 11 czerwca 2001r., sygn. II K 93/01. Aczkolwiek Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku argumentował, że połączenie omawianych kar byłoby nieracjonalne wobec ich odbycia przez skazanego, to decyzja ta nie przekonuje. Przypomnieć bowiem należy, że zgodnie z utrwalonym już orzecnictwem Sądu Najwyższego wykonanie w całości lub w części poszczególnych kar wymierzonych za zbiegające się przestępstwa (art. 92 zd. 1 k.k.) oznacza zarówno wykonanie jedynie niektórych z nich, jak i nawet wykonanie wszystkich tych kar. W konsekwencji odbycie przez skazanego – w chwili orzekania w przedmiocie wydania wyroku łącznego – nawet wszystkich kar wymierzonych w warunkach określonych w art. 85 k.k., nie stanowi przesłanki umorzenia postępowania na podstawie art. 572 k.p.k. (zob. uchwała (7) Sądu Najwyższego z dnia 09.06.2006r., sygn. I KZP 11/06, OSNKW 2006/7-8/64). Do tego przepisy o karze łącznej traktują tę instytucję jako obligatoryjną, co potwierdza konieczność wydania wyroku łącznego, gdy spełnione są wszystkie ustawowe przesłanki (vide wyrok SN z dnia 25.07.2007r., V KK 200/07, OSNwSK 2007/1/1726). Inna interpretacja analizowanych tutaj przepisów, oznaczałaby odczytywanie jasno oraz stanowczo wyrażonych norm prawnych wbrew ich językowemu brzmieniu i wkraczałoby niewątpliwie w zakres prawotwórstwa zastrzeżony dla ustawodawcy. Odwołanie się natomiast do zasady ekonomii procesowej oraz rzekomego braku znaczenia orzeczenia o karze łącznej dla sytuacji skazanego, a tym samym braku jakiegokolwiek sensu w wydawaniu wyroku łącznego, w sytuacji, gdy skazany odbył już kary pozostające w zbiegu realnym nie wydaje się wystarczającą racją przemawiającą za odejściem od reguł wykładni językowej art. 92 k.k. (zob. komentarz do art. 92 k.k. [w:] Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I pod red. A. Zolla, Zakamycze 2004). W przedmiotowej zatem sprawie, odbycie już przez skazanego K. R. w chwili orzekania w przedmiocie wydania wyroku łącznego, w całości kar wymierzonych w sprawach II K 297/00 i II K 93/01, co do których umorzono postępowanie, nie stanowiło jak się wydaje przeszkody do wydania wyroku łącznego, co trafnie argumentował skarżący i co słusznie zauważył w czasie rozprawy odwoławczej prokurator, popierając apelację obrońcy w tej części.

Nota bene z przepisów normujących instytucję wyroku łącznego wcale też nie wynika, jak wykazywał to Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, by ta kara taka zawsze musiała zmienić rzeczywistą sytuację skazanego i to tylko na jego korzyść. Należy podkreślić, że wraz ze zmianą normatywną, stanowiącą jednoznaczny wyraz woli ustawodawcy, obalony został argument aksjologiczny o zakazie pogarszania sytuacji skazanego w wyroku łącznym (por. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 06.12.2012r., IV KK 199/12, Lex nr 1254716, wyrok SN z dnia 14.11.2011r., IV KK 159/11, LEX nr 848159, wyrok SN z dnia 01.03.2007r., V KK 4/07, Prok. i Pr. – wkł. 2007/6/8). Skoro tak, to w niniejszej sprawie fakt odbycia przez skazanego podlegających łączeniu kar pozbawienia wolności, nie powinno mieć wpływu na konieczność orzeczenia kary łącznej. Umorzenie postępowania w punkcie II zaskarżonego wyroku było zatem decyzją błędną, a co za tym idzie wyrok w tej części musiał zostać uchylony, a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania sądowi właściwemu aktualnie do jej rozpoznania – tj. Sądowi Rejonowemu w Międzyrzeczu. Z kolei

właściwość ta wynika z faktu, iż chronologicznie ostatnim z wyroków (przy czym ponownie badane będą skazania, jakie w pierwszej instancji orzekały wyłącznie sądy rejonowe) - jest wyrok w/w Sądu. W toku tego ponownego postępowania tenże Sąd winien zgromadzić odpowiedni materiał dowodowy, wnikliwie zbadać okoliczności przedmiotowej sprawy i wydać prawidłowe rozstrzygnięcie, mając przy tym na uwadze, że przepis art. 572 k.p.k. ma zastosowanie tylko wtedy, gdy w ogóle brak jest warunków do wydania wyroku łącznego, a więc, gdy z orzeczonych wobec skazanego wyroków nie można już orzec żadnej kary łącznej (czy choćby środka łącznego – art. 90 § 2 k.k.).

Sąd I instancji zasadnie natomiast uznał, że podlegały połączeniu kary jednostkowe orzeczone za poszczególne przestępstwa popełnione przez skazanego w okresie od 19 marca 2011r. do 10 grudnia 2011r., albowiem przestępstwa te pozostawały w zbiegu realnym oraz zaistniały przesłanki określone w art. 569 k.p.k. pozwalające na wydanie wyroku łącznego. Granicą, która uprawnia i jednocześnie obliguje do orzeczenia kary łącznej, a tym samym wydania wyroku łącznego, jest pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny i nie jest możliwe połączenie kar orzeczonych za przestępstwa popełnione po dacie wydania pierwszego wyroku, z karami orzeczonymi za przestępstwa popełnione przed jego wydaniem. Wszelako apelacja obrońcy skazanego, kwestionująca samą wysokość wymierzonej skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności w zakresie punktu I zaskarżonego wyroku, mimo nie poparcia jej w tej części przez oskarżyciela publicznego, okazała się częściowo zasadna.

W pierwszej kolejności przypomnieć należy, że wyrok łączny to taka instytucja karnoprocesowa, której zadaniem jest realizacja prawa karnego materialnego w zakresie kary łącznej wobec osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów na kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu. Istota tego wyroku sprowadza zaś skazania za przestępstwa objęte różnymi wyrokami do takiej sytuacji, jaka miałyby miejsce, gdyby wszystkie popełnione przez sprawcę i pozostające w zbiegu realnym przestępstwa ujawnione i następnie objęte zostały jednym postępowaniem i tym samym zachodziły warunki do orzekania w wyroku skazującym kary łącznej (por. wyrok SA w Szczecinie z dnia 14.12. 2006r., II AKa 150/06, Lex nr 283399). Wybierając określony system łączenia kar, poza kwestią zachowania skazanego, należy uwzględnić również relacje zachodzące pomiędzy prawomocnie osądzonymi przestępstwami, w postaci związku przedmiotowo – podmiotowego. W aspekcie tym istotne są kryteria dotyczące bliskości czasowej popełnienia poszczególnych przestępstw, (największy związek występuje – gdy czyny popełniane zostały równocześnie lub bezpośrednio po sobie), osób pokrzywdzonych (największa ścisłość zachodzi, gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaju naruszonego dobra prawnego (największy związek przy tożsamości dóbr) oraz sposób działania sprawcy (zob. np. wyrok SA w Łodzi z dnia 02.07.2008 r., sygn. II AKa 93/08, Prok. i Pr. 2009/5/33; z dnia 09.05.2001 r., sygn. II AKa 63/01, Prok. i Pr. 2002/7-8/20). Podkreślić jednocześnie należy, że wymierzenie kary łącznej w granicach najniższej dopuszczalnej kary (uwarunkowanej wysokością najsurowszej kary jednostkowej) może nastąpić w zasadzie wyjątkowo, gdy relacje podmiotowo-przedmiotowe pomiędzy czynami są bardzo bliskie. Nie bez znaczenia w zakresie przyjętego modelu łączenia kar jest także взгляд na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i generalnej. Popełnienie przy tym więcej niż dwóch czynów jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji.

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy stwierdzić należy, że pomiędzy poszczególnymi przestępstwami popełnionymi przez skazanego K. R. zachodzi znaczna zbieżność czasowa, ponieważ skazany przestępstwa popełnił w okresie od 19 marca 2011r. do 10 grudnia 2011r. (niektóre z tych czynów, a co dotyczy tych z wyroku Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 5 kwietnia 2012r. były nawet popełniane tego samego dnia), a do tego przestępstwa skierowane były praktycznie przeciwko tym samym dobrom prawnym. Skazany popełniał bowiem głównie przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. przeciwko zdrowiu, czyny przeciwko wolności (art. 190 § 1 k.k.) oraz działalności instytucji państwowych (art. 223 k.k.). Do tego zauważyć należy, a co niestety Sąd I instancji pominął, że pomiędzy czynami zachodził ścisły związek pod względem motywów i sposobu działania. W tym kontekście należy podnieść, że skazany, w zakresie czynów, za które orzeczono podlegające łączeniu kary pozbawienia wolności, dopuścił się podobnych, w większości nawet tożsamyh rodzajowo czynów. Podobieństwo sytuacji w jakich popełnione zostały czyny (z zastosowaniem przemocy i groźby jej użycia) oraz niespełna roczny okres przez jaki skazany popełniał przypisane mu czyny, przy czym jednocześnie pomiędzy czynami odstępy czasowe były nieznaczące (często nie przekraczały 2

miesiący), przemawiały za istnieniem ścisłego związku pomiędzy tymi wszystkimi czynami. Tymczasem Sąd I instancji chociaż dostrzegł bliskie związki przedmiotowe pomiędzy przypisanymi skazanemu przestępstwami, to jednak konstatacja ta nie znalazła dostatecznego odzwierciedlenia w wymierzonej skazanemu K. R. karze łącznej pozbawienia wolności. Istotny związek podmiotowo – przedmiotowy pomiędzy poszczególnymi czynami nie uzasadniał w ocenie Sądu Apelacyjnego wymierzenia skazanemu kary łącznej w rozmiarze 6 lat pozbawienia wolności i przemawiał za koniecznością zastosowania zasady asperacji w większym stopniu zbliżonej do absorpcji, czego implikacją było obniżenie wysokości wymierzonej skazanemu kary łącznej. Niemniej jednak wskazać trzeba, że złagodzenie kary było jedynie efektem uwzględnienia bliskiego związku przedmiotowego i czasowego pomiędzy przestępstwami, natomiast nie zachodziły jakichkolwiek racjonalne powody do zastosowania zasady pełnej absorpcji, jak tego domagał się obrońca skazanego. Sprzeciwiała się temu przede wszystkim ilość popełnionych przez skazanego przestępstw oraz względy prewencyjne, gdyż kara łączna winna spełniać także cele w zakresie prawidłowego kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. (zob. postanowienie SN z dnia 05.01.2011r., II KK 172/10, OSNKW 2011/2/13, wyrok SA w Katowicach z dnia 20.05.2008r., II AKa 129/08, Lex nr 466456, wyrok SA w Łodzi z dnia 20 września 2001r., II AKa 154/01, Prok. i Pr. 2002/4/26).

W szczególności nie przemawiały za zastosowaniem pełnej absorpcji także i inne argumenty skarżącego, ogniskujące się wokół zachowania K. R. w warunkach izolacji. Sąd I instancji dostrzegł także te wszystkie okoliczności wynikające z nadesłanej z zakładu karnego opinii o skazanym, wskazujące generalnie na jego zmienne zachowanie, które aczkolwiek uległo pewnej poprawie, to jednocześnie zachowanie to cechuje postawa roszczeniowa oraz działania o charakterze instrumentalnym. Nadto poza poprawnym ostatnio zachowaniem skazany niczym szczególnym się nie wyróżnia, odbywa karę w systemie zwykłym, a co oznacza, że praktycznie też nie jest zainteresowany resocjalizacją. W ocenie Sądu Apelacyjnego opinia ta, w kontekście dotychczasowej wielokrotnej karalności skazanego, nie daje jeszcze podstaw do stwierdzenia, jak sugeruje obrońca w apelacji, że wobec skazanego można wysnuć pozytywną prognozę kryminologiczno – społeczną i orzec w związku z tym pełną absorpcję. W sytuacji, gdy skazany przebywając na wolności dokonał wielu przestępstw i to wskazujących na zdolność podejmowania działań groźących najistotniejszym dobrem prawnym, to tego rodzaju opinia wskazująca na ostatnią poprawę zachowania skazanego oraz zainteresowanie podjęciem zatrudnienia nie przemawia za orzeczeniem kary łącznej pozbawienia wolności w jeszcze niższym wymiarze, w tym zastosowaniem zasady absorpcji lub bardzo zbliżonej do tej zasady z powodu nie osiągnięcia jeszcze wobec skazanego celów wychowawczych orzeczonej kary. Naturalnie, jeżeli skazany w dłuższym okresie czasu potwierdzi swoje pozytywne zachowanie i chęć zmiany swojej postawy oraz zaangażuje się w proces resocjalizacji, to ewentualnie będzie mógł liczyć na wcześniejszy powrót do społeczeństwa ubiegając się np. warunkowe przedterminowe zwolnienie, wszelako będzie to mogło być przedmiotem innego postępowania.

W świetle zaprezentowanych wyżej argumentów Sąd Apelacyjny uznał zatem, że skoro wymierzona skazanemu najsurowsza kara jednostkowa pozbawienia wolności wynosiła rok i 6 miesięcy, zaś ich suma 8 lat i 2 miesiące (albowiem niezależnie od tego, czy wyrokami podlegającymi łączeniu orzeczono wyłącznie kary za poszczególne przestępstwa, czy też kary łączne, górną granicę kary orzekanej w wyroku łącznym stanowi suma kar jednostkowych), obniżenie wymierzonej skazanemu kary łącznej do 4 lat pozbawienia wolności (tj. na zasadzie asperacji bardziej zbliżonej do absorpcji, niż w zaskarżonym wyroku), uwzględnia w należyłym stopniu związek podmiotowo - przedmiotowy czynów popełnionych przez skazanego, opierając się przy tym na okolicznościach dotyczących zachowania skazanego w zakładzie karnym oraz jego dotychczasowej karalności oraz spełnia swe cele ogólnoprewencyjne. Słowem w ocenie Sądu Apelacyjnego tak orzeczona kara łączna stanowi karę sprawiedliwą, adekwatnie podsumowującą „działalność przestępczą” skazanego. Celem takiej kary orzekanej w wyroku łącznym nie jest bowiem premiowanie osoby wielokrotnie łamiącej porządek prawny lecz zapewnienie racjonalności w stosowaniu kar.

Skoro w zaskarżonym wyroku w punkcie IV jego części dyspozytywnej, na zasadzie art. 577 k.p.k., zawarto rozstrzygnięcie o zaliczeniu skazanemu, na poczet kary łącznej pozbawienia wolności, enumeratywnie wskazanych okresów pozbawienia wolności, zaś poszczególne daty wymieniono prawidłowo (nadto punkt ten a quo nie był kwestionowany przez skarżącego), to należało oczywiście uznać, że owo rozstrzygnięcie będzie obecnie odnosiło się do obniżonej kary łącznej - 4 lat pozbawienia wolności.

Wreszcie zwolnienie K. R. od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze oparto na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k.

Z tych przyczyn Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku.